

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, litra a), første led, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 334/2014 af 11. marts 2014, sammenholdt med denne forordnings artikel 3, stk. 1, litra c), skal fortolkes således, at et produkt, der er bestemt til at kunne ødelægge, afskrække eller uskadeliggøre skadegørere, og som indeholder et aktivstof, som er blevet godkendt i henhold til en gennemførelsesforordning fra Kommissionen i overensstemmelse med den nævnte forordnings artikel 9, stk. 1, litra a), ikke alene på grund af denne godkendelse er omfattet af begrebet »biocidholdigt produkt« som omhandlet i forordningens artikel 3, stk. 1, litra a), første led, hvorfor det tilkommer den kompetente nationale ret at efterprøve, om dette produkt opfylder alle de betingelser, der er fastsat ved denne sidstnævnte bestemmelse, for at være omfattet af dette begreb. I det tilfælde, hvor sammensætningen af det nævnte produkt er identisk med sammensætningen af det biocidholdige produkt, der blev præsenteret som repræsentativt i forbindelse med ansøgningen om godkendelse af dette aktivstof, er den forelæggende ret imidlertid forpligtet til at lægge til grund, at dette produkt er omfattet af det nævnte begreb.

(¹) EUT C 191 af 8.6.2020.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 14. oktober 2021 — E mod Finanzamt N (sag C-45/20) og Z mod Finanzamt G (sag C-46/20) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Bundesfinanzhof — Tyskland)

(Forenede sager C-45/20 og C-46/20) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – merværdiafgift (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 167, artikel 168, litra a), artikel 250 og artikel 252 – fradrag for indgående afgift – fast ejendom – arbejdsværelse – solcelleanlæg – henførselsbeslutning, som giver ret til fradrag – meddelelse af en henførselsbeslutning – præklusionsfrist for udøvelse af fradragsretten – formodning for henførsel til den afgiftspligtige persons privatformue i mangel af meddelelse af henførselsbeslutningen – neutralitetsprincippet – retssikkerhedsprincippet – ækvivalensprincippet og proportionalitetsprincippet)

(2021/C 502/10)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesfinanzhof

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: E (sag C-45/20) og Z (sag C-46/20)

Sagsøgte: Finanzamt N (sag C-45/20) og Finanzamt G (sag C-46/20)

Konklusion

Artikel 168, litra a), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem, som ændret ved Rådets direktiv 2009/162/EU af 22. december 2009, sammenholdt med dets artikel 167, skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke er til hinder for nationale bestemmelser, der af en national ret fortolkes således, at når en afgiftspligtig person har ret til at beslutte at henføre et gode til virksomhedsformuen, og når den kompetente nationale skatte- og afgiftsmyndighed ikke senest ved udløbet af den lovbestemte frist for indgivelse af den årlige omsætningsafgiftsangivelse på grundlag af en udtrykkelig beslutning eller tilstrækkelige indicier har kunnet konstatere, at dette gode er blevet således henført, kan denne myndighed give afslag på retten til at fradrage merværdiafgift af det nævnte gode under henvisning til, at godet er blevet henført til den afgiftspligtige persons privatformue, medmindre det af de konkrete retsregler, ifølge hvilke der kan gøres brug af denne mulighed, fremgår, at en sådan mulighed er i strid med proportionalitetsprincippet.

(¹) EUT C 191 af 8.6.2020.